

О, Българо! Ти майко жална,
 Що снасяшъ мълкомъ съдба фатална,
 Ти, що подъ иго си прѣмирала,
 И петъ столѣтъя душа си брала,
 И толкосъ жертви святи оплава,
 И тозъ часъ грозенъ, проклѣтъ дочека.
 Ти, мъченице, злочеста, клѣта,
 Съ позоръ покрита и съ кръвь облѣта,
 Съ коса разслана, съ съсъ бузи блѣдни,
 Съ съсъ плачущъ поглѣдъ и съ устни ледни,
 Която пѣжъ и възгласявамъ,
 Която любя и обожавамъ,
 Вдъхни ме днеска, одушеви ме
 Да брана твоего священно име! . . .
 Да! братя същи, да, братя родни,
 Отъ насъ по-красни и по-свободни,
 Съ вода възврѣла ни днесъ полѣха.
 „Вий родъ сте доленъ, ни те казаха,
 „Вий родъ сте долежъ и пусто племе,
 „За смъртъ рѣшено отъ много време;
 „Отъ робство дълго сте вечъ изгнили
 „И кръвь нечиста ври въ вашѣ жили!
 „Не сте Славене, а стадо хора,
 „Що въ робство трае и мре въ позорѣтъ! „
 И съ тоя начинъ небратски, леденъ,
 Ствариха ударъ възъ насъ послѣдень!
 Но, братя, стойте! О, не, недѣйте
 Възъ нашѣ рани новъ ядъ не лѣйте!
 Какавъ грѣхъ тежакъ сторихме ние,
 Та тѣй ни страшно кълнете вие?